

Sihirli Sözcükler

Türkçe öğretmenimiz, “Çocukluk nedir? Ödev olarak bunu yazıp anlatacaksınız,” dedi. Sınıfın en haylazı Ali, “Çocuk oynuncağı bunu yazmak!” diye atıldı hemen. Hepimiz çok sevinmiştik öğretmenimizin bu kadar kolay bir ödev vermesine. “Oh be!” dedi sıra arkadaşım Mehmet, “Yine atasözleriyle ilgili ödev verecek diye çok korkmuştum.” Ama öğretmenimizin şu sözleri sevincimizi yarıda bırakmaya yetti de arttı:

“Bu bir proje ödevi çocuklar. Öyle kısacık bir şey yazmanızı istemiyorum sizden. Uzun uzun anlatacaksınız. En az otuz sayfa olmalı. Yazdıklarınızdan sınıfta da bölümler okuyacağız.”

Biraz önceki neşeli sesler yerini oflamalara bırakmıştı. Öğretmenimiz devam etti:

“Hepinizin bildiğı bir şey çocukluk! Yaşlılığı yazın deseydim böyle kara kara düşünmenizi anlardım. Ama ne var bunda bu kadar oflayacak? Hadi bakalım bırakın telaş! Sömestr tatilinden sonra toplayacağım ödevleri. Bu ödev için, bu kadar zaman yeter de artar bile.”

Haylaz Ali yine atıldı: “Desenize tatilden sonra rezil olacağız öğretmenim!”

Serviste düşünüp durdum: Ne yazacaktım, nasıl anlatacaktım ki çocukluğu? Öyle, ‘Çocukluk bana göre zor bir şeydir, sürekli ders çalışmak, ödev yapmak çok yorucu... Bir an önce büyümek istiyorum; çünkü o zaman böyle ödevler hazırlamak zorunda kalmam,’ desem, topu topu üç beş satır tutardı. Bunları uzatıp otuz sayfa da yazılmaz ki! Hem öyle bir şey yapmaya kalksam kesinlikle sıfır alırım... Üff gerçekten de ne zor şeydi çocuk olmak!

Eve gidince babama sordum: “Baba çocukluk ne demek?”

“Ne demek olacak oğlum, çocukluk demek rahatlık demek. Ooh ekmek elden su gölden! Ne ay başını nasıl getireceğim telaşı var, ne geçim derdi...”

“Ama öyle deme baba, biz de rahat değiliz. Okula gidiyoruz, bir sürü ödev yapıyoruz.”

“E o da olmasın da hep başımıza çıkın bari,” demez mi!

Anladım, babam çocukluğu çoktan unutmuş, iyisi mi küçük kardeşime sorayım ben de... Ama daha sorumu bile bitirmeden, ‘çocuk’ sözünü duyar duymaz kardeşim bas bas bağırmaya başladı:

“Yaa annee, abim bana çocuk diyooor!”

Annem “Ardaaa! Üzme kardeşini,” diye seslendi içerden. Ben de ablamın yanına gittim. Her zamanki gibi ablam odasında saçlarıyla uğraşıyordu. Daha geçen gün dümdüz yaptığı saçları bu kez kıvrır kıvrır ve kuş yuvası gibi kabarık. Saçlarından gözümü almaya çalışarak sorumu sordum.

“Ufaklık, çocukluk demek öyle maydanoz gibi her yerden bitmek demek! Ama ben maydanozları sevmem!” dedi

elindeki fırçayı bana doğru sallayarak ve çat diye odasının kapısını yüzüme kapayıverdi.

Ben de babaannemin yanına gittim. Babaannem her zamanki gibi elinde rengârenk iplikler, yine oya yapıyordu.

“Babaanne sence çocukluk ne demek?”

“Ah gidi... Ne demek olacak, mini minicik bebe demek. El kadardı baban doğduğunda. Ninnisiz uyumazdı hiç. Ey gidi ey! Ne severdi ninniye. En çok da bunu...” dedi babaannem ve başladı babamın o en sevdiği ninniye söylemeye. “Dandini dandini dastanaaa... Danalar girmiş bostana... Ninni desinler Osman’ıma...”

Ninni dinleye dinleye uykum gelmişti. Erkenden yat-tım. Sabah uyanınca kahvaltıda anneme sordum hemen. Annem uykulu gözlerle elindeki ekmeğe reçel sürüyordu.

“Çocukluk demek rahatlık demek, yetişkinlerin sırtladıkları sorumlulukları yüklenmemiş olmak demek. Yediğiniz önünüzde, yemediğiniz ardaınızda demek,” diyerek kaşla göz arasında elindeki reçelli ekmeği ağzıma sokuş-turuverdi.

Okulda dersler, teneffüs, oyun derken unutuvermişim ödevi, ama serviste yine geldi aklıma. Proje ödevi diye annelerin söylediklerini yazamazdım ya. Üf... Çocukça bir ödev yüzünden Türkçe dersinden kırık not mu alacaktım? O zaman bizimkiler neler demezdi ki bana! Böyle kara kara düşünürken uyuyakalmışım serviste. Rüyamda annem babam küçücük birer bebek olmuşlar, beşikte yatıyorlar, bir yandan da “Kaldın, sıyıfta kaldın seen!.. Inga... Ingaaa...” diye bağırıyorlardı. Babaannem de onlara “Dandini dandini dastana...” diye ninni söylüyordu. Ama boşuna, ikisi de bebek halleriyle bir türlü susmuyor, “Inga... Ingaaa! Kaldın sıyıfta kaldın seen... Inga... Ingaaa...” diye ağlayıp duruyorlardı.

Servis şoförü Adnan amcanın sesiyle uyandım bu kâbustan: “Ne oldu oğlum? Akşam korku filmi mi izledin sen?”

“Yok be Adnan amca,” dedim ve başladım anlatmaya...

Adnan amca dedi ki: “Sen nasıl soracağını bilememişsin onlara... Bak ne yap biliyor musun? Bundan sonra sana bir şeyler anlatacağını umduğun her yetişkine, ‘Bana çocukluğunda yaşadığın bir anıyı anlatır mısın?’ diye sor.”

“Böyle sorunca, doğru düzgün cevap verirler mi bana?”

Adnan amca güldü: “Hele sen sor bir kere. Görürsün...”

Gülen Sakız Ağacı

Komşumuz Şevket amca, üç ev aşağıda, bahçesinde bir sürü sakız ağacı olan bir evde yaşar. Bahçesi o kadar büyüktür ki, sakız ağaçları ardında kalan iki katlı evi sokaktan görünmez. Evde ne zaman ondan bahsedilecek olsa, “Bir türlü anlamıyorum onu,” der babam, “üç kuruş emekli maaşıyla geçineceğim diye boşu boşuna uğraşiyor. Oysa ne müteahhitler istiyor onun bahçesini. Geçen gün alışveriş merkezi yapmak için bakmışlar bahçeye de, tırmıkla kovalamış adamları. Ah ah, bizim olacaktı ki o arsa...”

Yine ondan bahsedildiği bir gün babama sordum: “Birim olsaydı ne öldürdü baba?”

“Ne olacak, kat karşılığı verirdik bir müteahhide,” dedi gülerek.

“Kocaman bir evimiz olurdu o zaman, değil mi baba?”

“Tabii... Bir değil iki, hatta üç evimiz bile olurdu.”

“Ne güzel, o zaman ben de kardeşimle aynı odayı paylaşmak zorunda kalmazdım. Tıpkı arkadaşım Erol gibi, kendime ait kocaman bir odam olurdu benim de.”

Her ne kadar babam, hakkında söylenip “Akılsız, ne olacak!” dese de mahallenin bütün çocukları gibi ben de çok severim Şevket amca’yı. Yazın sıcağın bunaldığımızda onun bahçesine gider, sakız ağaçlarının altında oynarız. Değil kızmak, bize limonata bile verir serinleyelim diye. “Siz gelince sakız ağaçlarının yüzü gülüyor, bakın ne çok sakız veriyorlar,” der.

Elimde defterimle, çocukları çok seven Şevket amcanın kapısında'yım yine. Kapıyı bana gülerek açtı:

“Ooo Arda! Kuşlar sakız ağaçlarının seni özlediğini mi haber verdi?”

“Şey... bana bir çocukluk anını anlatır mısın Şevket amca?”

Adnan amca ne kadar haklıymış. Sanki o gün sihirli sözcükleri söylemiş bana. Ben böyle der demez Şevket amca masmavi çocuk gözleriyle baktı bana ve sanki hep beklediği bir soruyu sormuşum gibi hiç düşünmeden anlatmaya başladı...

* * *

Bol ağaçlı, küçük bir şehirde doğmuşum ben. Hatırlarım da, pencereden bakınca karşıda apartmanları değil, yemyeşil ağaçları görürdük. Ama ben mi hızlı büyüyordum yoksa her şey çok çabucak mı değişiyordu bilmem, gündün güne azalıyordu ağaçlar. Yerlerine koca koca çirkin binalar dikiliyordu.

Mahalledeki arkadaşlarımla oyun oynadığımız ağaçlık alan bile bir gecede koca bir inşaat alanı olup çıkıvermişti. Ne ağaçların kesilişini görmüştük, ne de götürülüşlerini.

Ben ilkokul son sınıfa geldiğimde mahallemizde yalnızca bir tanecik sakız ağacı kalmıştı. Oyun yerimiz orasıydı artık. Sözleşmeden, konuşmadan, tüm çocuklar orada buluşur olmuştuk. Saklambaç oynarken o ağaca sobeler, yorulduğumuzda onun altında dinlenirdik. Sanki gülümserdi ağaç bize. Gülen sakız ağacımızdı o bizim. Ama bir gün baktık ki ağacın olduğu arsayı çepeçevre telle sarmışlar. Mehmet dedi ki:

“Anlaşılan yakında son sakız ağacımızı da kesip yerine bina yapacaklar!”

“Olur mu hiç öyle şey!” diye atıldım hemen.

“Bal gibi olur!” dedi Mehmet. “O güzelim koruyu yok ederken bize mi sordular?”

“Kestirmeyiz!” dedim hırsla.

“Ne yapabiliriz ki?”

“Bilmem,” dedim ümitsizce, “ama böyle elimiz kolumuz bağlı durup da, son sakız ağacımızın da kesilmesini bekleyemeyiz.”

“Kucaklayıp götüremeyiz ya ağacı!” dedi Ali.

“Bu akşam hepimiz, ağacımızı kurtarmak için ne yapabiliriz düşünelim,” dedim. Ertesi sabah da erkenden buluşup fikirlerimizi paylaşacaktık. Bir yolu olmalıydı ağacımızı kurtarmanın...

Sabahleyin buluştuğumuzda ilk önce Erol başladı konuşmaya:

“Bütün gece düşündüm taşındım. Sonunda aklıma çok güzel bir fikir geldi. Herkes kumbarasındaki tüm parayı getirsin. Paralarımızı birleştirip ağacın olduğu yeri satın alalım.”